

Sygn. akt VI U 343/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Iwona Dzięgielewska
Protokolant:	Paulina Zajac

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o zasiłek chorobowy po ustaniu tytułu ubezpieczenia

na skutek odwołania M. P.

od decyzji z dnia 29 lipca 2019 nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję, w ten sposób że przyznaje odwołującemu się M. P. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 26 kwietnia 2019 roku do dnia 30 czerwca 2019 roku.

Sygn. akt VI U 343/19

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 28 sierpnia 2019 roku (data prezentaty) M. P. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – II Oddział w W. z dnia 29 lipca 2019 roku, znak: (...) odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 26 kwietnia do 30 czerwca 2019 roku domagając się jej zmiany. W uzasadnieniu swojego stanowiska, podniósł on, że faktycznie nie wykonywał prowadzonej równoległe z zatrudnieniem pracowniczym działalności gospodarczej w okresie po ustaniu zatrudnienia, zaś jej prowadzenie zawiesił w dniu 9 maja 2019 roku po osiągnięciu wstępnej stabilizacji stanu zdrowia (Odwołanie – k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podniesiono, że ubezpieczony po ustaniu tytułu ubezpieczenia kontynuował podjętą w dniu 8 października 2018 roku działalność gospodarczą, wobec czego zaskarżona decyzja była zasadna, przy czym ZUS powołał się tu na treść art. 17 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Odpowiedź na odwołanie – k. 6 – 6v.).

Do zamknięcia rozprawy strony pozostawały przy swoich stanowiskach w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się posiadał orzeczoną niezdolność do pracy w okresie od dnia 26 kwietnia do 30 czerwca 2019 roku (Bezsporne).

W dniu 25 kwietnia 2019 roku ustalił tytuł M. P. do ubezpieczenia chorobowego wynikający z pozostawania w stosunku pracy. Ubezpieczony prowadził równoległe z tym zatrudnieniem pozarolniczą działalność gospodarczą – od 8 października 2018 roku, której do chwili powstania niezdolności do pracy w dniu 26 kwietnia 2019 roku nie zawiesił (Bezsporne).

M. P. od dnia 28 kwietnia do dnia 14 czerwca 2019 roku przebywał w szpitalu (Bezsporne; dowód z dokumentów: zwolnienia lekarskie, akta rentowe). Ubezpieczony nie wykonywał faktycznie działalności gospodarczej w okresie zwolnień lekarskich (Dowód: przesłuchanie stron; zeznania ubezpieczonego – k. 30v. – 31, e – protokół: (...))

W dniu 9 maja 2019 roku ubezpieczony zawiesił wykonywaną przez siebie działalność gospodarczą, o której mowa powyżej (Bezsporne).

Decyzją z dnia 29 lipca 2019 roku, znak:(...) organ rentowy odmówił M. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 26 kwietnia do 30 czerwca 2019 roku (Bezsporne; dowód z dokumentu: decyzja, akta rentowe).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o fakty przyznane, dowody z dokumentów niekwestionowanych przez strony co do ich prawdziwości oraz dowód z przesłuchania stron ograniczony do przesłuchania ubezpieczonego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

Tytuł odwołującego się do ubezpieczenia chorobowego wynikający z pozostawania w stosunku pracy ustalił bezspornie w dniu 25 kwietnia 2019 roku, wobec czego – w sytuacji powstania jego niezdolności do pracy po ustaniu tego tytułu – jego prawo do zasiłku chorobowego w związku z tym tytułem ubezpieczenia należało rozważać na podstawie art. 7 ustawy zasiłkowej (Ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, tekst jedn. Dz.U. 2020 poz. 870), który stanowi, że zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała: 1) nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego; 2) nie później niż w ciągu 3 miesięcy od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego – w razie choroby zakaźnej, której okres wylegania jest dłuższy niż 14 dni, lub innej choroby, której objawy chorobowe ujawniają się po okresie dłuższym niż 14 dni od początku choroby.

Niezdolność do pracy odwołującego się bezspornie: powstała 1 dzień po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego oraz trwała nieprzerwanie ponad 30 dni, wobec czego spełnione zostały przez niego przesłanki do nabycia prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres na podstawie art. 7. pkt 1. ustawy zasiłkowej, zaś pozbawienie go tego prawa mogło się odbyć jedynie w oparciu o art. 13. bądź art. 17. ustawy zasiłkowej.

W ramach przesłanek pozbawienia prawa do zasiłku chorobowego wskazanych w art. 13 ustawy zasiłkowej organ rentowy opierał się w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji na tej unormowanej w ust. 1. pkt 2. Zgodnie z tym przepisem zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2012 roku, sygn. akt I UK 13/12; Sąd ten zważył tam, że: „ (...) pozbawienie

prawa do zasiłku chorobowego miałyby uzasadnienie wówczas, gdyby wnioskodawca uzyskał tytuł ubezpieczenia w postaci prowadzenia działalności gospodarczej (kontynuując działalność, która nie podlegała obowiązkowi opłacania składek wobec prowadzenia jej równoległe z pracowniczym zatrudnieniem), czyli gdyby podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, a w konsekwencji nabył tytuł do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. W tym kontekście nabiera znaczenia okoliczność faktycznego prowadzenia (kontynuowania) działalności gospodarczej po ustaniu ubezpieczenia pracowniczego. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej (tytułem przykładu, z nowszych orzeczeń można przywołać wyroki Sądu Najwyższego: z 22 lutego 2010 r., I UK 240/09, LEX nr 585723, z 18 października 2011 r., II UK 51/11, LEX nr 1110977 i z 18 listopada 2011 r., I UK 156/11, LEX nr 1102533) należy stwierdzić, że wpis do ewidencji tej działalności (rejestr) stwarza domniemanie jej prowadzenia. Domniemanie to może zostać obalone w razie udowodnienia, że działalność ta nie była prowadzona wskutek zaistnienia szczególnych, zazwyczaj losowych, okoliczności. W takich okolicznościach nie powstaje obowiązek ubezpieczenia społecznego a co za tym idzie nie powstaje tytuł do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym”.

W realiach niniejszej sprawy ubezpieczony zawiesił bezspornie działalność gospodarczą w dniu 9 maja 2019 roku, a zatem w okresie do tego dnia istniało domniemanie jej prowadzenia [w okresie od 10 maja 2019 roku działalność była zawieszona i brak było tytułu do objęcia ubezpieczeniem chorobowym na podstawie art. 13 pkt 4 ustawy systemowej (Ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, tekst jedn. Dz.U. 2020 poz. 266 ze zm.). W ocenie Sądu odwołujący się skutecznie jednak obalił to domniemanie. Jak wynika z ustaleń faktycznych poczynionych na podstawie zwolnień lekarskich, odwołujący się od dnia 28 kwietnia do dnia 14 czerwca 2019 roku przebywał w szpitalu. Logicznym więc jest, że nie mógł w tym czasie faktycznie tej działalności wykonywać. Natomiast 2 dni zanim trafił do szpitala, przebywał na zwolnieniu lekarskim. W tym stanie rzeczy za wiarygodne uznać należało zeznania ubezpieczonego, że nie wykonywał działalności gospodarczej. W ocenie Sądu po dniu, w którym ustał tytuł odwołującego się do zasiłku chorobowego ubezpieczony faktycznie nie kontynuował zarejestrowanej przez siebie działalności gospodarczej. Zauważyć nadto należy, że ustanie tytułu ubezpieczenia chorobowego odwołującego się wynikającego z pozostawania w stosunku pracy zbiegło się w czasie z powstaniem jego niezdolności do pracy dzień po tym ustaniu. Jakkolwiek więc rzeczą odwołującego się było obalenie domniemania wynikającego z zarejestrowania działalności gospodarczej, to w sytuacji gdy od pierwszego dnia po ustaniu tytułu posiadał orzeczoną niezdolność do pracy i powoływał się na to zwolnienie lekarskie, ubiegając o zasiłek chorobowy, to z faktu orzeczonej niezdolności do pracy wynika domniemanie, że ubezpieczony nie wykonywał w tym czasie pracy zarobkowej i to rzeczą ZUS-u było ustalenie w toku prowadzonych postępowań kontrolnych, że było inaczej. Skoro ZUS tego nie zbadał, to już na podstawie samej orzeczonej niezdolności do pracy można uznać, że przedsiębiorca przebywając na zwolnieniu lekarskim, nie wykonuje działalności gospodarczej. W konsekwencji nie doszło do ziszczenia się przesłanki z art. 13. ust. 1. pkt 2. ustawy zasiłkowej do pozbawienia go zasiłku chorobowego.

Nie doszło również do ziszczenia się przesłanki z art. 17. ust. 1. ustawy zasiłkowej na którą powoływał się organ rentowy – nie wykazał bowiem ZUS, że odwołujący się prowadził pracę zarobkową w okresie udzielonych mu zwolnień lekarskich i nie przeprowadził w tym zakresie żadnego postępowania kontrolnego powołując się na sam fakt zarejestrowania działalności gospodarczej. Również i ta podstawa pozbawienia odwołującego się prawa do zasiłku chorobowego nie była zdaniem Sądu zasadna.

Z podniesionych względów zaskarżona decyzja podlegała zmianie w całości na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.